

Libris cele mai frumoase
RO

Respect pentru copil și cărți

POVEȘTI

de frații Grimm

casa poveștilor

Rapunzel

frății Grimm

Cândva, trăiau un bărbat și o femeie care își doreau nespuse de mult un copil.

În spatele casei lor, se afla o grădină minunată, plină cu florile cele mai frumoase din lume și ierburile cele mai rare. Grădina împrejmuțată de un zid înalt era stăpânită de o vrăjitoare de care toți se temeau.

Într-o zi, femeia s-a uitat pe geam și a zărit în grădină un strat de rapunzel. Rapunzelul era verde și proaspăt și degeaba s-a căznit femeia să ajungă și să rupă un fir, că nu a reușit. A încercat zile la rând, dar fără succes și lucrul acesta o îmbolnăvise. Soțul ei, care o iubea, a întrebat-o:

– Ce se întâmplă, dragă soție?

– Ah, dacă aș mânca rapunzel din grădină, mi-ar reveni puterile.

Bărbatul s-a gândit să riște decât să-i moară soția și așteptă să se facă seară ca să-i ducă un mănunchi din acele ierburi. Când a văzut femeia rapunzelul atât de proaspăt a fost tare fericită! L-a gătit ca pe o salată și l-a mâncat.

În ziua următoare, soțul ei a trebuit să se mai ducă o dată în grădină. După ce a coborât zidul, vrăjitoarea i-a apărut drept în față.

– Cum îndrăznești să vii aici și să-mi furi rapunzelul? Vei fi pedepsit!

– Te rog, n-am avut încotro! Iartă-mă! Dacă nu luam rapunzelul, soția mea ar fi murit!

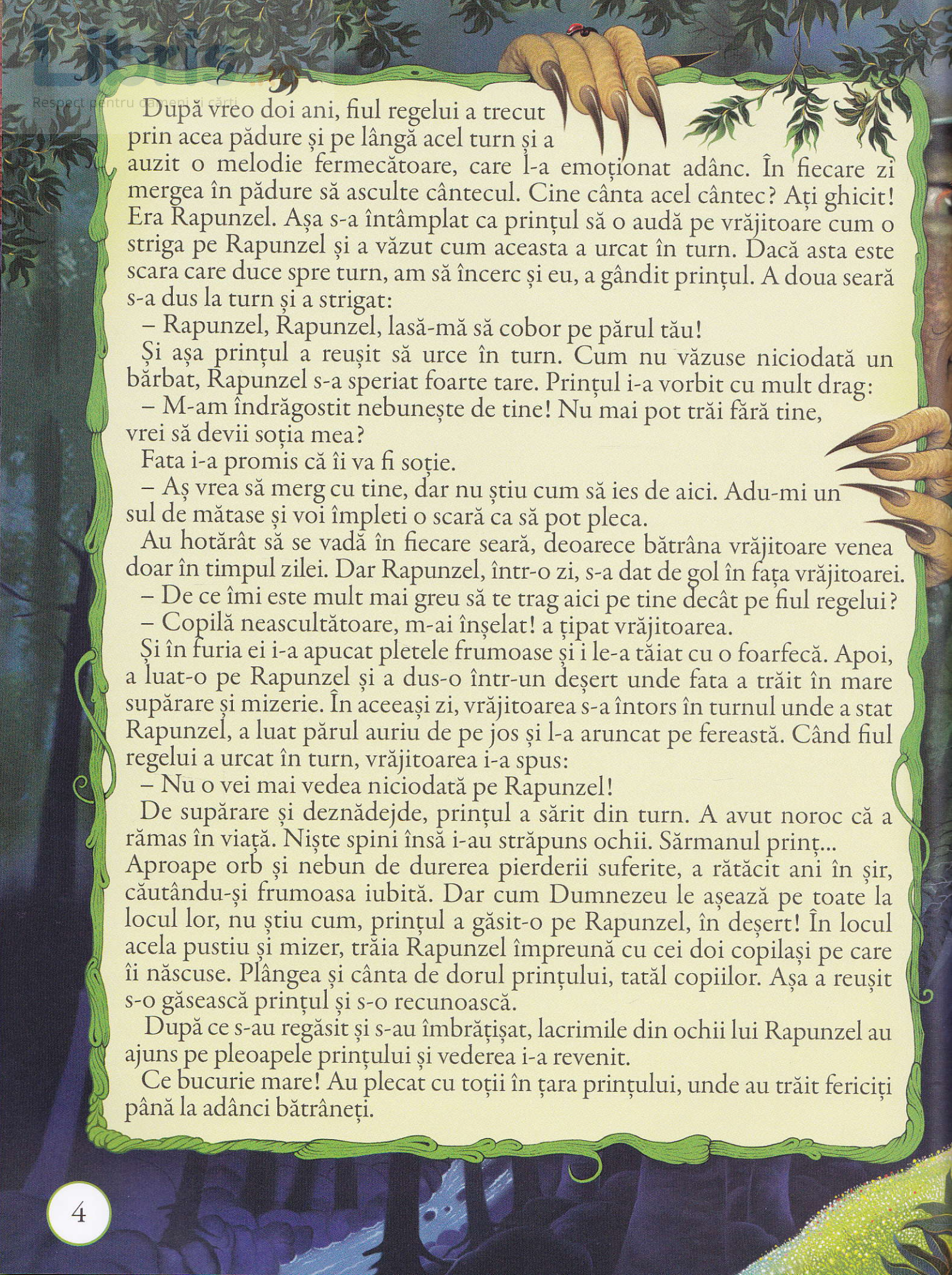
Vrăjitoarea l-a crezut și i-a spus:

– Bine! Poți să iei de acum încolo din grădina mea cât rapunzel vrei. Dar... îmi vei da mie copilul pe care soția ta îl va naște! Și să știi că voi avea mare grijă de el!

În cele din urmă, omul n-a avut încotro și a fost de acord. Și după ce femeia a născut, vrăjitoarea i-a pus copilului numele de Rapunzel și l-a luat cu ea. Timpul a trecut și Rapunzel a devenit cea mai frumoasă fată din lume. Când a împlinit doisprezece ani, turnul din pădure a devenit căminul frumoasei fete. Turnul acela nu avea nici scări, nici ușă, doar o fereastră mică în vârf.

– Rapunzel, Rapunzel, lasă-mă să cobor pe părul tău, îi spunea vrăjitoarea când voia să intre în turn.

Rapunzel avea părul ca aurul și foarte lung. Când vrăjitoarea îi cerea, ea și-l despletea și se așeza în dreptul ferestrei lăsând părul în afară ca vrăjitoarea să se cațere pe el.

După vreo doi ani, fiul regelui a trecut prin acea pădure și pe lângă acel turn și a auzit o melodie fermecătoare, care l-a emoționat adânc. În fiecare zi mergea în pădure să asculte cântecul. Cine cânta acel cântec? Ați ghicit! Era Rapunzel. Așa s-a întâmplat ca prințul să o audă pe vrăjitoare cum o striga pe Rapunzel și a văzut cum aceasta a urcat în turn. Dacă asta este scara care duce spre turn, am să încerc și eu, a gândit prințul. A doua seară s-a dus la turn și a strigat:

– Rapunzel, Rapunzel, lasă-mă să cobor pe părul tău!

Și așa prințul a reușit să urce în turn. Cum nu văzuse niciodată un bărbat, Rapunzel s-a speriat foarte tare. Prințul i-a vorbit cu mult drag:

– M-am îndrăgostit nebunește de tine! Nu mai pot trăi fără tine, vrei să devii soția mea?

Fata i-a promis că îi va fi soție.

– Aș vrea să merg cu tine, dar nu știu cum să ies de aici. Adu-mi un sul de mătase și voi împleti o scară ca să pot pleca.

Au hotărât să se vadă în fiecare seară, deoarece bătrâna vrăjitoare venea doar în timpul zilei. Dar Rapunzel, într-o zi, s-a dat de gol în fața vrăjitoarei.

– De ce îmi este mult mai greu să te trag aici pe tine decât pe fiul regelui?

– Copilă neascultătoare, m-ai înșelat! a țipat vrăjitoarea.

Și în furia ei i-a apucat pletele frumoase și i le-a tăiat cu o foarfecă. Apoi, a luat-o pe Rapunzel și a dus-o într-un deșert unde fata a trăit în mare supărare și mizerie. În aceeași zi, vrăjitoarea s-a întors în turnul unde a stat Rapunzel, a luat părul auriu de pe jos și l-a aruncat pe fereastră. Când fiul regelui a urcat în turn, vrăjitoarea i-a spus:

– Nu o vei mai vedea niciodată pe Rapunzel!

De supărare și deznădejde, prințul a sărit din turn. A avut noroc că a rămas în viață. Niște spini însă i-au străpuns ochii. Sărmanul prinț...

Aproape orb și nebun de durerea pierderii suferite, a rătăcit ani în șir, căutându-și frumoasa iubită. Dar cum Dumnezeu le așează pe toate la locul lor, nu știu cum, prințul a găsit-o pe Rapunzel, în deșert! În locul acela pustiu și mizer, trăia Rapunzel împreună cu cei doi copilași pe care îi născuse. Plângea și cânta de dorul prințului, tatăl copiilor. Așa a reușit s-o găsească prințul și s-o recunoască.

După ce s-au regăsit și s-au îmbrățișat, lacrimile din ochii lui Rapunzel au ajuns pe pleoapele prințului și vederea i-a revenit.

Ce bucurie mare! Au plecat cu toții în țara prințului, unde au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Bătrânul pescar

frății Grimm

Afost odată un pescar bătrân, care locuia împreună cu nevasta lui pe țărmul unei mări. Bordeiul lor era gârbovit, iar bătrânul, slăbit de povara anilor, de abia-și mai ținea zilele. Nu mai pescuia în larg de teamă că n-ar putea face față valurilor puternice. Se urca în barca lui veche, legată de o rădăcină uscată de pe țărm, de unde își arunca-n apă undița. Însă, cu peștișorii mici pe care-i prindea, nu reușea să-și astâmpere foamea.

Nevasta lui era o femeie înfumurată, certăreată și mereu nemulțumită. Zi de zi se plângea de viața pe care o duceau și nu contenea să-și învinovățească bărbatul pentru neajunsurile lor. Într-o zi, pescarul își aruncă undița-n apă, nădăduind să prindă cât mai mult pește. Trecu o bună bucată de vreme de când stătea chircit cu undița-n mână. Deodată însă, se petrecu o minune: prinse un peștișor mic, din cale afară de frumos și de strălucitor. Bătrânul nu mai văzuse ceva asemănător: era poleit cu aur.

Peștișorul, cu glas de om, îi ceru pescarului să-l lase în viață și să-l arunce în apă. Pescarul era un om milostiv și hotărî să-l lase să se întoarcă-n împărăția apelor. Peștișorul, drept răsplată, îi promise pescarului că-i va îndeplini trei dorințe, însă bătrânul nu mai credea în minuni.

Când pescarul se întoarse acasă cu traista goală, nevasta îl dojeni aspru. Pentru a o îmbuna, îi povesti întâmplarea ciudată de care avu parte, chiar pomeni și de promisiunile peștișorului de aur. Dar, nevasta bătrânului, șireată cum era, se hotărî să pună la încercare promisiunea făcută de peștișor. Porunci bătrânului să se întoarcă îndată pe țărm și să-i ceară peștișorului să-i îndeplinească o dorință, să-i ceară o covată, în locul celei vechi. Bătrânul așa și făcu. Peștișorului nu i se păru greu să-i îndeplinească dorința și-i promise pescarului că soția lui va fi mulțumită. Auzind acestea, pescarul porni spre casă. Când ajunse acasă, spre uimirea lui, văzu o covată mare și frumoasă, cum nu mai văzu vreodată. Nevasta lui însă stătea nerăbdătoare lângă covată, clătinându-și capul în semn de uimire. Acum crezu istoria peștișorului, dar nu trecu mult timp, că îi veni în cap o dorință demnă de lăcomia ei. Gândindu-se că această covățică nu-i este de ajuns, își trimise din nou moșneagul la malul mării, pentru a cere peștișorului de aur să-i îndeplinească cea de-a doua dorință. De astă dată, femeia voia o casă frumoasă și împodobită, în locul celei dărăpănate. Urla cât o ținea gura, fugărindu-l pe bietul pescar. Vorbele ei tăioase se auziră până departe și pescarul nu avu de ales. Era om cinstit, cumpătat și modest și se rușina de

lăcomia soției sale, dar veni la țarm. Își luă inima-n dinți și-l chemă din nou pe peștișor. Și-i spuse cea de-a doua dorință a femeii sale. Peștișorul îl asigură că dorința ei va fi îndeplinită – la întoarcere va găsi o casă nouă, încăpătoare, din care nu va lipsi nimic.

Pescarul mergea spre casă cu capul plecat. Dar iată că în locul bordeiului gârbovit văzu o casă mare, nou-nouță. Nevasta lui însă stătea în prag, scrâșnind din dinți de nemulțumire. Și îndată ce-l văzu, bătrâna îi porunci moșului să facă din nou cale întoarsă spre țarm. Urma să i se îndeplinească cea de-a treia dorință: voia un palat. Peștișorul îi îndeplini dorința, deși părea deja plictisit de lăcomia lor. Când bătrânul se întoarse acasă, nu-i veni să-și creadă ochilor. În locul casei era un palat care se înălța falnic în ținutul acela părăsit ce până nu demult fusese parcă uitat de Dumnezeu. Nevastă-sa era acum împărăteasă și se așezase deja pe locul de cinste din sala mare a palatului. Când își văzu bărbatul la poartă, îi zise numai vorbe de ocară. Îl izgoni de la palat, strigându-i că este un papă-lapte și că ar face bine să-și caute norocul în altă parte și nu cumva să îndrăznească să mai pună piciorul în palatul ei.

Bătrânul pescar părăsi palatul și porni încotro văzu cu ochii, iar pentru drum nu i se dădu nici măcar o bucată de pâine. Căzu pe gânduri și se porni la peștișor să-i ceară un sfat. Coboară din nou la țarm și-l mai cheamă o dată. Deși cele trei dorințe fură îndeplinite, peștișorul se arată și acum. Pescarul îi povesti de necazul care dăduse peste el, de trufia nevestei sale. El avea o ultimă rugămintă, pornită din suflet. Îi ceru peștișorului să năruie palatul și să facă să dispară bogățiile primite, iar acasă voia s-o găsească pe nevasta lui așteptând în ușa șubredă a bordeiului, în care să domnească pacea și împăcarea.

Lăcomia nevestei pescarului îl supără din cale-afară pe peștișor, astfel hotărî să facă dreptate și să-i îndeplinească această ultimă dorință. Îl îmbună pe bietul pescar și-l trimise acasă. Când veni, nu mai era nici urmă de palat, de curte împărătească și de mulțimea de servitori care forfoteau să-i facă pe plac stăpânei. Cum văzu vechea lor căsuță, cu pereții corojiți, se simți cu sufletul împăcat. Înăuntru își găsi nevasta, cea veșnic nemulțumită, cum era și mai înainte. Totul era ca la început: viața lor era lipsită de bucurii și de bogății, așa cum fuseseră obișnuiți. Pescarul mai ieșea din când în când la pescuit, dându-și toată silința să prindă cât mai mulți peștișori în cârligul undiței. Duceau o viață grea, plină de griji, dar pescarul știa că era tocmai viața pe care și-o dorise, deși nevasta continua să-l dojenească pe nedrept în fiecare zi.